

baade her i Landet og i alle andre Lande, at et saadant System eksisterer ikke og kan ikke komme til at eksistere. Det har vist sig her saavel som andetsteds, at det kun er en forholdsvis ringe Del af de Kvinder, som drive Utugt som Erhverv, der kommer ind under Kontrollen, saaledes at denne allerede derved paa Forhaand bliver illusorisk, foruden hvad der ellers kan siges imod den. Systemet medfører dernæst uundgaeligt, at de paagældende Kvinder blive mere eller mindre retsløse, ja, jeg kunde næsten fristes til at sige fuldstændig retsløse. Undersøger man, hvorledes Forholdet er her hos os, ser man allerførst, at Systemet ligefrem tvinger sine Rekrutter ind under sin Fane. Naar en Kvinde straffes anden Gang for at have bedrevet Utugt mod Betaling, skal hun indskrives under Reglementet og følge alle dets forskellige Forskrifter. Der kan altsaa indtræde mangfoldige Tilfælde, hvor en Kvinde, som i og for sig let kunde reddes, bliver tvungen ind i Prostitutionen, og er hun der først, hvad enten det nu er mod hendes Villie eller i en vis Forstand frivilligt, saa nyder hun ikke i alle Livets daglige Forhold den samme Frihed og de samme Rettigheder, som alle andre Mennesker nyde. Hun er fuldstændigt eller næsten fuldstændigt underkastet Politiets Afgørelse, og jeg kan godt sige Politiets vilkaarlige Afgørelse, for saa vidt der ikke er og ikke kan være nogen Appel til Domstolene eller Adgang til nogen nærmere Undersøgelse af det enkelte Tilfælde. Det kan være meget godt, som det første ærede kongevalgte Medlem (Goos) sagde, at Reglementerne foreskrive alt i alle Enkelthederne, saaledes, at der i enhver Retning er Bestemmelser for, hvad de paagældende Kvinder maa eller ikke maa gøre, men allerede det at underkaste et Menneske et saadant System af Regler, hvorefter det kommer udenfor de sædvanlige Regler for den menneskelige Frihed, forekommer mig at være i høj Grad nedværdigende og i høj Grad urigtigt og utilbørligt. Men hertil kommer jo, at Afgørelsen af, om disse forskellige Regler i de enkelte Tilfælde ere overtraadte eller ikke, træffes ganske administrativt. Der er ingen som helst Adgang til eller Mulighed for at faa disse Afgørelsers Rigtighed i de enkelte Tilfælde prøvet af Domstolene. Fremdeles kunne de paagældende Kvinder rent administrativt ikendes ret betydelige Straffe, saa betydelige, at de udenfor dette Forhold næsten altid vilde være berettigede til at

faa deres Sag prøvet, endogsaa af Højesteret. Det er ogsaa ganske indlysende, at Følgen af at komme ind under dette System for de paagældende Kvinder maa være den, at det bliver saare vanskeligt for dem, selv om de have Villie dertil, at komme ud af det igen og rette sig. Dette forekommer mig at være den ene af de Hovedindvendinger, som kunne gøres imod den nuværende Ordning, at man af sanitære Grunde fratager Medmennesker deres Ret til at leve deres daglige Liv paa samme Maade, med samme Frihed og under det samme Ansvar som alle andre. Det andet Hovedsynspunkt, hvorfra denne Sag bør ses, er, at det — forekommer det mig — er ganske uværdigt for Staten, for det offentlige, at række Haand til, man kan gerne sige at indrette Udøvelsen af den betalte Utugt; thi det er det, der sker. Staten bidrager dertil i et saadant Omfang, at man næsten gerne kan sige, at den sørger for, at der paa passende Steder er Butikker, hvor de lysthavende mod Betaling kunne faa, hvad de ønske, og for at der i disse Butikker altid er et tilstrækkeligt Udvalg af de fornødne Varer; det synes mig, at det offentlige herved kommer i en saadan Stilling, at allerede dette maa være tilstrækkelig til at overbevise en om, at det er noget, vi maa bort fra. Hvor langt vi i den Henseende ere nede, kan man f. Eks. se deraf, at der i Reglementet for København for løsagtige Kvinder findes en Bestemmelse om, at naar den paagældende Mandsperson ikke betaler, maa hun ikke henvende sig til ham og afkræve ham Betaling, men hun skal henvende sig til Politiinspektøren, og hun kan da forvente, at han ved sin Mellemkomst vil søge Forholdet ordnet. Hvis den paagældende Kvinde havde en privat Bekendt, som udførte den Forretning for hende, ved man nok, hvilket Navn man vilde kalde ham med. Men her ved Reglementet, som hviler paa Loven, lægger man en saadan Virksomhed over paa Politiinspektøren. Saa langt ere vi nede! Og der vil kunne anføres adskilligt andet, som vilde kunne bidrage til at sætte hele dette System i den rette sjofle Belysning, som det trænger til og fortjener. Derfor har det stedse, lige siden jeg kom i den Stilling, jeg nu indtager, staaet for mig saaledes, at denne Sag maatte man søge at faa fremmet, og jeg glæder mig meget over, at Sagen nu er kommen saa langt, at den er naaet til 2den Behandling i et af Rigsdagens Ting og under saadanne Forhold, at jeg tør